

тъ Българскы движенія, когато сичкытъ гърцы единодушно обвинявахъ патріарха въ чрѣзмѣрна устъпчивость. Нъ до колко бѣше праведно и пріето за Българетѣ рѣшеніе, което искаше да даде патріарха на въпроса, това е познато на Българетѣ отъ послѣдній патріаршескый проектъ. Това патріаршеско рѣшеніе не бѣ рѣшеніе за отдѣленіе на Българетѣ отъ Фенеръ; то бѣ едно по тѣло и по незамѣтно подчиненіе на Българската черкова подъ гръцката. То бѣ подчиненіе, обвито и прѣдставено въ новы имена за Българскы Архіепископъ и Българскы Синодъ. Отъ това зло ный са избавихме само благодареніе на Султановото правителство, което послуша нашитѣ праведны исканія и рѣши въпроса прѣди двѣ години съ нароченъ царскы Ферманъ, а днесъ съ приложеніето на този Ферманъ.

Наистинѣ, въ Везирското тескере има едно нащърбяваніе на Фермана и страхъ за други еще нащърбенія. Въ него има напимѣръ подчиненіето на българската махала въ Пловдивъ подъ властѣта на гръцкото духовенство, отъ което тя ще испукува Българското богослуженіе съ цари; въ това тескере има напимѣръ и обѣщаніе да са дѣлятъ мѣжду двѣтъ черковы смѣсенытъ Епархїи, когато Фермана оставя тѣзи Епархїи да са присѣдиняватъ, дѣто щѣтъ: нъ като ся земе въ вниманіе, че сичко това са прави за по-лесното съглашеніе на двѣтъ въ прѣпираніе страны—патріаршія-